

нагромаджувати необхідні кошти для виробничої бази. Крім того, поширеною стала практика нецільового використання амортизаційних відрахувань;

- плінність висококваліфікованих науково-технічних кадрів;
- недосконалий порядок відкриття нового підприємства;
- нестабільність правових основ інвестиційної діяльності [3].

Негативні чинники, які впливають на інвестиційну активність в сільському господарстві - це:

- 1) значне скорочення попиту на сільськогосподарську продукцію на внутрішньому ринку України;
- 2) зменшення за роки кризи реальних доходів населення в 4-5 разів. Купівельна спроможність населення України перебуває на рівні 15% від європейської норми. За даними Світового Банку близько 16 млн. громадян України знаходяться за межею бідності;
- 3) інтенсивне фізичне і механічне скорочення кількості населення в Україні. Це приводить до того, що виробники сільськогосподарської продукції не можуть продати свою продукцію на внутрішньому ринку, що значно зменшує інвестиційну привабливість галузі;
- 4) відсутність налагодженої системи збуту сільськогосподарської продукції.

Крім того, в економіці України продовжують зберігатись тенденції диспаритету цін між аграрною і промисловою продукцією, що є ще однією стратегічною проблемою стримування інвестиційного процесу. Про диспаритет цін, зокрема, свідчать великі відмінності між нормою прибутку в сільському господарстві і інших галузях. Середньорічна норма прибутку становила в промисловості 4,1%, транспорті – 7,2%, банківській діяльності - 9,7%, в сільському господарстві – мінус 0,5% [2].

Формування сприятливого інвестиційного клімату в ринковій економіці відбувається як на макро- так і на регіональному рівні шляхом оцінки існуючих проблем, пошуку шляхів поліпшення ситуації та подальшої оптимізації сукупності політичних, правових, економічних, соціальних, організаційних, інформаційних, галузевих та регіонально-специфічних факторів. Першочерговими умовами для створення сприятливого інвестиційного клімату є збереження політичної стабільності в країні та створення і підтримка позитивного міжнародного іміджу України.

Список використаних джерел:

1. Клепова Н.В. залучення прямих іноземних інвестицій у сільськогосподарські підприємства / Н.В. Клепова [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua>
2. Дорожиков Н.А. Стратегічні проблеми формування сприятливого інвестиційного середовища в сільське господарство / Н.А. Дорожиков // Український міжнародний університет бізнесу і права. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.iusnauka.com>
3. Чорний Р. В. До питання залучення інвестиційних ресурсів в АПК України / Р.В. Чорний // Галицький економічний вісник. — 2009. — № 2. — С.177-180.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Біляр Богдан Петрович, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Борцевич П.С.*

Активне державне регулювання інвестиційної діяльності необхідне державі з будь-якою формою господарювання. Актуальність даної теми зумовлена тим, що таке регулювання необхідно в країнах перехідного періоду, до яких відноситься і Україна. Пожвавлення ділової інвестиційної активності - неодмінна умова виходу з кризи.

Першоосновною поживалення інвестиційної активності в умовах України є державна підтримка інвестицій і підприємництва з метою розвитку ринкових відносин і конкуренції в інвестиційній сфері. Саме регулювання інвестиційного процесу - найважливіший інструмент державної підтримки інвестиційної діяльності.

У країнах з різним рівнем розвитку ринкових відносин держава, незалежно від форми власності інвестора, втручається в його інвестиційну діяльність. У

теорії існує два крайніх підходи відносно втручання держави в інвестиційний процес [1].

У першому випадку держава бере на себе більшу частину функцій інвестора (концентрацію капіталу, забезпечення проектно-кошторисною документацією, матеріально-технічними ресурсами, розподіл прибутків від інвестицій і т. ін.).

Саме визначення перспективної структури інвестицій за формами власності є найважливішим напрямком макроекономічного регулювання інвестиційного процесу.

На сьогодні, загальними нормативно-правовими документами, спрямованими на регулювання інвестиційних процесів в Україні є Закон України «Про інвестиційну діяльність», який визначає загальні правові, економічні та соціальні умови інвестиційної діяльності на території України [2]. Закон України «Про режим іноземного інвестування», який визначає особливості режиму іноземного інвестування на території України [3], а також Закон України «Про захист іноземних інвестицій на Україні». Також до інвестиційного законодавства слід віднести Указ Президента України від 18.07.1996 р. «Про заходи щодо реформування інвестиційної політики в Україні» та Постанову КМУ від 01.06.1995 р. «Про концепцію регулювання інвестиційної діяльності за умов ринкової трансформації економіки».

Аналізуючи норми інвестиційного законодавства, слід зазначити, що велика кількість положень є застарілими, і потребують доопрацювання. Тому саме вдосконалення нормативно-правової бази є одним з ключових факторів, які посприяють активізації інвестиційних процесів.

Першоосною державного регулювання інвестиційної діяльності є визначення пріоритетів вкладень, тобто спрямування інвестицій в ті сфери і галузі, які забезпечать найшвидшу віддачу і підвищення життєвого рівня населення.

В основу визначення пріоритетів розподілу державних і залучення недержавних інвестицій закладені наступні принципові орієнтири:

- поступовий перехід до економічно обґрунтованого спрямування інвестицій і скорочення вкладень на підтримку збиткових малорентабельних виробництв;
- повна відмова від фінансування соціальної сфери за залишковим принципом, першочергове спрямування інвестицій у виробництво товарів народного споживання;
- державна інвестиційна політика України на сучасному етапі розвитку економіки керується наступними групами пріоритетів.
- розвиток і модернізація паливно-енергетичного комплексу, створення власної бази і інфраструктури енергоносіїв, впровадження енергозберігаючих технологій;
- структурна перебудова економіки, науково обґрунтована конверсія виробництва. Розвиток інфраструктурних галузей з використанням інноваційних проектів. Реконструкція і створення нових, екологічно чистих, виробництв;
- інвестування галузей і виробництв, які сприяють розширенню конкурентного середовища, розвитку приватизації і підприємництва;
- інвестування виробництв, де можливе їх ефективне перепрофілювання, санація або вертикальне злиття.

Велике значення в справі державного регулювання інвестиційної діяльності має гнучкий податковий механізм. Податки на інвестиції можуть стимулювати активних інвесторів, але можуть і стримувати їх.

Підводячи підсумок, слід зазначити, що правове регулювання інвестиційних процесів в Україні з боку держави регламентується нормативно-правовими актами, які містять основи правового регулювання інвестиційної діяльності та управління інвестиційним кредитуванням підприємництва. Отже, саме стабільне законодавство про інвестиційну діяльність, повинно стати тим найважливішим фактором, який сприятиме ефективному інвестуванню.

Список використаних джерел:

1. Гончаров А. Б. Інвестування. Навчальний посібник для самостійного вивчення дисципліни. - Х.: Видавничий Літ «ИНЖЕК» 2003. - 336 с.
2. ЗУ «Про інвестиційну діяльність» від 18.09.1991 № 1560-ХІІ
3. ЗУ «Про режим іноземного інвестування» від 19.03.1996 № 93/96-ВР